

1e advent n.a.v. OT-lezing: Zacharia 14: 4 – 9 en NT-lezing: Lucas 21: 25-31

Lieve mensen, gemeente van Christus

Tijdens de voorbereiding van deze dienst
en het project werd ik in eerste instantie
niet zo blij van deze lezingen.

Het lijkt een EINDOORDEEL, dacht ik.

Voor Advent had ik meer licht en hoop
verwacht op het leesrooster!!.....

Maar bedacht me al lezende:

Misschien is het bij de lezingen

wel net als in het gewone leven:

je moet ook door de minder leuke dingen heen
om het goede te mogen zien en beleven.

Dat eindoordeel heeft door de eeuwen heen
altijd weer groepen en sekten voortgebracht,
die met de Bijbel in de ene
en bij wijze van spreken de krant en het nieuws
in de andere hand,
precies meenden te weten
dat het EINDE DER TIJDEN
er NU toch echt wel aankwam.

Ook in onze tijd.

Maar de TIJD heeft OOK geleerd dat de berekeningen
tot nu toe nooit klopten!!!

En ik begrijp enerzijds ook wel

dat met tot zulke gedachten en berekeningen komt.

Kijk naar de wereld van vandaag

en leg dat naast de woorden van Jezus:
volken die sidderen van angst
gebulder en geweld van de zee,
dan kan het zomaar over onze tijd gaan.
Met de klimaatsverandering, overstromingen, orkanen,
de wapenwedloop en daarmee onrust
en vele mensen op de vlucht

Alleenis dat de bedoeling van deze lezingen?
Gaan deze beelden, deze apocalyptische beelden over een eindtijd?
Apocalyptisch betekent openbaren.
Zelf denk ik
dat deze apocalyptische beelden NIET bedoeld zijn
om door ons mensen de eindtijd aan te kondigen.
Als ik kijk wanneer de verhalen zijn geschreven,
Is dit veel meer bedoeld
voor mensen die de dreiging
van een wereldcrisis al ondergaan.
Die de ervaring van geweld,
en vernietiging kennen.
De woorden van Zacharia en Jezus
komen uit een tijd dat er dreiging was.
Zacharia leefde in de tijd van de Ballingen,
eerst onder de Babyloniërs
en later onder de Perzen.
De bovenlaag van de mensen
uit Israel en Juda waren weggevoerd naar Babel.
En nu mocht een gedeelte van deze ballingen
terugkeren naar Jeruzalem,
maar wat zouden ze daar aantreffen?
Er was zoveel onrust.

In de tijd van Jezus was het al niet anders.
De onrust door de macht van de Romeinen.
De samen werkten met de joodse machthebbers.
En toen Lucas zijn evangelie schreef
zo'n 80 jaar na de geboorte van Jezus.
is er ook sprake
van vervolging van de aanhangers van Jezus.
En is het nu veel anders gesteld met de wereld?
Nee toch?

Daarom denk ik dat deze beelden niet bedoeld zijn
als een doemscenario,
maar je moet doorlezen naar die hoopvolle verwachting.
Zo'n uitzicht hebben mensen nodig
als hun leven op de kop staat.
Mensen die tot op de dag van vandaag
lijden aan het leven.
Het verlies van een dierbare, ontslag, ziekte.
Mensen die in de knel zitten.
Die op de vlucht zijn
De Apocalyps wil zeggen:
Al komt je ergste nachtmerrie uit,
al vergaat bij wijze van spreken de wereld voor jou,
toch wil God nabij zijn, iets nieuws scheppen.
iets nieuws waarin de Mensenzoon regeert.

En volgen de woorden van Jezus:
Zoals je aan de vijgenboom en
al die andere bomen ziet dat ze uitlopen,
dan weet je dat de zomer in aantocht is.
En Zacharia spreekt over zuiver water

dat in Jeruzalem ontspringt.

Dan is Gods Rijk nabij.

In het project en het liturgisch bloemstuk

is de verbinding tussen beide gezocht

door de, voor het oog, dorre takken

die weer gaan bloeien.

Zo'n crisis waar

Zacharia en Jezus over spreken die is er altijd.

Is van alle tijden.

Ook nu.

Al zitten we economisch gezien misschien in de lift,

toch is er ook veel eenzaamheid,

crisis in het onderwijsstelsel, de zorg.

Wordt de grens tussen rijk en arm groter.

Voor veel mensen is dit soms de bittere werkelijkheid.

Geen licht en hoop, geen uitzicht.

Iets dat niet altijd wordt gezien,

omdat we zo bezig zijn in en met ons eigen wereldje.

Op onze smartphone of welke sociale middel dan ook.

Overal bereikbaar moeten zijn,

maar daarmee ook vaak alleen en opgejaagd.

Jezus en Zacharia willen ons de ogen openen.

Als je de vijgenboom ziet uitkomen,

dan is de zomer in aantocht.

Het betekent alert zijn, maar ook hoop en licht zien.

Voor jezelf, maar ook je omgeving.

Ook daar kun jij iets betekenen.

Vandaag starten we met de spaardoosjesactie van Kerk in Actie.

Om licht en hoop te geven aan kinderen

die wereldwijd in de knel zitten.

En de diaconie heeft een mooie actie daarvoor bedacht:

Na de dienst deelt ze naast de spaardoosjes

chocolademunten uit en het is de bedoeling

dat u daarvoor iets terugdoet.

Het mooiste zou zijn als u betaalt wat de munt waard is,

En als het nog niet genoeg is.

De Pastorale Raad heeft gedacht aan geestelijk voedsel.

En de kerkrentmeesters hebben deze betaald.

Dus de kerkenraadskring is weer mooi rond.

U mag per gezin een Adventskalender mee naar huis nemen.

Ze liggen op de statafels.

Voor elke dag een lezing, lied/gedicht

en enkele vragen om over na te denken.

Laat de apocalyptische beelden

van vanmorgen een bemoediging zijn.

Wij mogen uitzien in de soms

troosteloze koude winter naar het kerstkind

als Licht en hoop voor de wereld.

Moge het zo zijn.

Amen